

Ὁ κ. Δημ. Ἰωαννόπουλος μὲ τὸ νέο ἔργο του μᾶς ἔδωσε μιὰ χαρὰ καὶ μιὰ λύπη. Τὸ «Παραμῦθι τῆς εὐτυχίας» ἔχει μιὰ πρώτη πράξη ποὺ προκαλεῖ ἐνθουσιασμούς. Εἶνε γραμμὴν μὲ ἀρκετὴ τέχνη καὶ στίς γοργές, στίς πρωτότυπες σκηνές τῆς κλείνει μιὰ δλόκληρη ζωὴ, δλο τὸ δράμα τῶν δυστυχησμένων γυναικῶν, ποὺ περιμένουν στὸ παγκάκι ἐνὸς πάρκου τὸν ἀγνωστο, ἀλλὰ μαζί μ' αὐτὸν τὴν εἰρωνεία, τὴν περιφρόνηση, τὴ σκληρότητά του. Ἐχει δμως τὸ «Παραμῦθι τῆς εὐτυχίας» κι' ἄλλες δύο πράξεις. Κι' ὁποῖος ἔχειροκρότησε μὲ τὴν καρδιά του τὴν πρώτη, μένει μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια στὴ δεύτερη καὶ στὴν τρίτη κἀνει τὸ σταυρό του... Πῶς βρεθήκαμε ἀπὸ τὸ ὄνειρο, ἀπὸ τὴν ποίηση, στὴν πιὸ ἀσήμαντη, στὴν πιὸ ἀκατανόητη πραγματικότητα; Ἡ πῶση εἶνε μεγάλη καὶ ἡ κατάπληξή μας μεγαλύτερη. Πῶς ὁ νέος συγγραφεύς, ποὺ ἔδωσε στὴν πρώτη πράξη περίφημο διάλογο καὶ βαθύτατες συγκινήσεις, ἄρχισε ἔπειτα νὰ γράφῃ τίς πιὸ συνηθισμένες καὶ ἄδειες φράσεις, νὰ «κατασκευάζῃ» τὰ πιὸ ἀπίθανα γεγονότα καὶ νὰ ἐπιμένῃ στὴν πιὸ φτηνὴ φιλοσοφία; Μυστήριο! Δὲν εἶχε ἀγαπήσει ἀρκετὰ τοὺς ἥρωάς του, δὲν εἶχε πάρει στὰ σοβαρὰ τίς ψυχικὲς τους περιπέτειες, δὲν εἶχε προσέξει ὅσο ἔπρεπε τὴν «περίπτωσή» τους; Δὲν ξέρω. Φανερό μόνο εἶνε ὅτι ἄλλοι ἄνθρωποι ζοῦν καὶ κινούνται στὴν πρώτη πράξη τοῦ «Παραμυθιοῦ τῆς εὐτυχίας» κι' ἄλλοι στὴν δεύτερη καὶ στὴν τρίτη. Ἐνας νέος, πικραμένος κι' ἀπογοητευμένος,—ἡ ἀρραβωνιαστικιά του προτίμησε κάποιον ἄλλον μὲ καλύτερη θέση καὶ μεγαλύτερο μισθό— γιορτάζει τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς μὲ μιὰ «χαμένη», μὲ μιὰ δυστυχησμένη ὑπαρξὴ ποὺ περιμένει στὸ σκοτάδι τῶν πάρκων τὸ ψωμί τῆς ἀπὸ τὸν ἀγνωστο ποὺ θὰ σταθῇ, θὰ τὴν προσέξῃ καὶ θὰ περάσῃ μαζί τῆς τῆ βραδυά του. Ἡ συνάντησις αὐτὴ δὲ μένει χωρὶς συνέχεια. Κ' ἡ γυναίκα τοῦ δρόμου, ἀφοῦ διηγηθῇ τὰ βάσανά της στὸν ἄνθρωπο ποὺ πέρασε κοντὰ της τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς, στὸ «ἰδιαίτερο» ἐνὸς ἀπόκεντροῦ ἐστιατορίου, τὸν ἀκολουθεῖ στὸ σπίτι του καὶ σιγά-σιγά γεμίζει τὴ ζωὴ του.

Ὡς ἔδω τὰ πράγματα πηγαίνουν καλῶς. Ἄλλ' ἡ συνέχεια εἶνε ἀπροσδόκητη. Φυσικά, πολλοὶ ἔχθρο κυκλώνουν κάθε εὐτυχία. Ὅχι δμως αὐτοὶ ποὺ μᾶς παρουσιάζει ὁ κ. Ἰωαννόπουλος. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά, ποὺ γυρίζει στὸν πρῶτο τῆς ἔρωτα, ἐπειδὴ ὁ

δεύτερος ἔχασε τὴν ἐξαιρετικὴν θέση καὶ τὸ σπουδαῖο μισθό, μπαίνει στὴ σκηνή, βγαίνει, φωνάζει, φοβερίζει, παρακαλεῖ, ἀλλὰ κανένα δὲν πείθει. Ὅλοι τὴν παρακολουθοῦν μὲ ἀπορία καὶ δυσπιστία. Καὶ ἡ ἀπορία γίνεται ἀκόμα μεγαλύτερη, ὅταν ὁ κ. Ἰωαννόπουλος μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ καλὸς κόσμος κλείνει τὰ σπίτια του στὸ νέο ποὺ συζῆ μὲ μιὰ γυναίκα ποὺ βρῆκε στὸ δρόμο καὶ, τὸ χειρότερο, ὅτι ἡ σχέση αὐτὴ τὸν ζημιώνει φοβερὰ στίς δουλειές του! Μὰ ποῦ συμβαίνουν αὐτά; Στὴν ἐποχὴ μας; Ὅπως δὴποτε, ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, ἔτσι βλέπει τὴ ζωὴ κ' ἔτσι τὴ δίνει. Κ' ἐνῶ ἀρχίζει τὸ ἔργο του μὲ τὸν καλύτερο τρόπο, τὸ τελειώνει μὲ τίς πιὸ φανερὲς ἀπίθανότητες, μὲ μιὰ τρίτη πράξη, γεμάτη ρωμαντικὲς φράσεις καὶ τραγικὰ γεγονότα, ποὺ μπορούσαν νὰ λείπουν ἐντελῶς, καὶ προπάντων μὲ μερικὲς παραχωρήσεις πρὸς τὴν κοινωνία, ποὺ κανεὶς δὲν τίς ζητᾷ πιά κι' ὅλοι τίς θεωροῦμε γελοίες. Μᾶς ἔδωσε, ὅπως ἔσημείωσα, ὁ κ. Ἰωαννόπουλος μιὰ χαρὰ, μὲ τὴν πρώτη πράξη τοῦ «Παραμυθιοῦ τῆς εὐτυχίας», καὶ μιὰ λύπη, μὲ τίς ἄλλες δύο. Κι' ἡ χαρὰ δμως κι' ἡ λύπη μας ὑποχωροῦν σὲ μιὰ ἀπορία: πῶς ἕνας νέος συγγραφεύς, ποὺ ἔχει δοκιμάσει ἀρκετὲς φορές τίς δυνατότητες του στὸ θέατρο, δὲν κατάρθωσε νὰ ᾄῃ αὐτὸ τὸ ἄσπρο καὶ τὸ ῥαῖο καὶ τὸ ἄσκημο; Καὶ μόνο ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ἔχῃ τὴν ἴδια ἀπορία κι' ὁ κ. Ἰωαννόπουλος, μόνο τότε ν' ἀποφασίσῃ νέες ἐξορμήσεις. Διαφορετικὰ, θὰ βρισκεται στὸν κακὸ δρόμο. Καὶ δὲν πρέπει στὸ δρόμο αὐτὸν νὰ κἀνῃ οὔτε ἕνα βῆμα παραπάνω.